

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 07 0 K 008475 14 Kž
Sarajevo, 08.01.2015. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Malika Hadžiomeragića, kao predsjednika vijeća, Nidžare Zlotrg i mr. Božidarke Dodik, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Amele Kešan, kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženih M.B. i G.G., zbog krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. u vezi sa članom 22. preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije, odlučujući o žalbama Kantonalne tužiteljice u Mostaru, optuženih M.B. i G.G., protiv presude Kantonalno/Županijskog suda u Mostaru broj 07 0 K 0008475 13 K od 12.11.2013.godine, u sjednici vijeća održanoj dana 08.01.2015. godine, u prisustvu federalnog tužitelja Muniba Halilovića, te branitelja optuženog M.B., advokata D.Š iz M., optuženog G.G. i njegovog branitelja T.Z., advokata iz Lj., donio je

P R E S U D U

Žalbe optuženih M.B. i G.G., odbijaju se kao neosnovane, dok se žalba kantonalne tužiteljice u Mostaru djelimično uvažava i u odluci o kazni preinačava presuda Kantonalno/Županijskog suda u Mostaru broj 07 0 K 0008475 13 K od 12.11.2013.godine, tako da se optuženi M.B. i G.G. za krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. u vezi sa članom 22. preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije, za koji su tom presudom oglašeni krivim, osuđuju i to optuženi M.B. na kaznu zatvora u trajanju od 2 (dvije) godine i 6 (šest) mjeseci, a optuženi G.G. na kaznu zatvora u trajanju od 2 (dvije) godine.

U ostalom dijelu prvostepena presuda ostaje neizmijenjena.

O B R A Z L O Ž E N J E

Presudom Kantonalno/Županijskog suda u Mostaru broj 07 0 K 0008475 13 K od 12.11.2013.godine, godine optuženi M.B. i G.G. oglašeni su krivim za krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije (KZ SFRJ), i osuđeni M.B. na

kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine i 10 (deset) mjeseci, a optuženi G.G. na kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine i 6 (šest) mjeseci.

Istom presudom, na osnovu člana 202. stav 4. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (ZKP FBiH), optuženi su oslobođeni dužnosti plaćanja troškova krivičnog postupka iz člana 199. stav 2. tačka a) do h) ZKP FBiH.

Na osnovu člana 212. stav 3. ZKP FBiH oštećeni M.D., S.M., M.H., S.B., M.K. i H.K. sa imovinskopravnim zahtjevom su upućeni na parnični postupak.

Protiv navedene presude žalbu je izjavila kantonalna tužiteljica u Mostaru, zbog odluke o kazni, sa prijedlogom da se žalba uvaži i pobijana presuda preinači, tako da se optuženim M.B. i G.G. izreknu kazne zatvora u dužem vremenskom trajanju od onih izrečenih pobijanom presudom.

Žalbu je izjavio i optuženi M.B., po svom branitelju D.Š. advokatu iz M., zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o krivičnopravnoj sankciji. U žalbi je naveo razloge zbog kojih smatra da je prvostepeni sud pogriješio kada je donio pobijanu presudu. Predložio je, da se njegova žalba uvaži, pobijana presuda preinači, tako što bi se on oslobodio od optužbe ili da se pobijana presuda ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje, dok je opreza radi žalba izjavljena i zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji.

Optuženi G.G. po svome branitelju T.Z., advokatu iz Lj., prvostepenu presudu pobija zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pogrešne primjene krivičnog zakona i odluke o krivičnopravnoj sankciji. U žalbi je naveo razloge u prilog istaknutih žalbenih osnova i konačno predložio, da se njegova žalba uvaži, pobijana presuda ukine i odredi održavanje pretresa pred drugostepenim sudom, i nakon toga da se on oslobodi od optužbe ili da se pobijana presuda preinači u odluci o kazni, tako da mu se izrekne blaža kazna od izrečene.

Odgovor na žalbu kantonalne tužiteljice u Mostaru dostavio je optuženi G.G. po svome branitelju, kojim je osporio žalbene navode tužiteljice i predložio da se njena žalba odbije kao neosnovana.

Zamjenica glavnog federalnog tužitelja je podneskom broj T07 0 KTRZZ 0002250 14 od 30.01.2014. godine predložila da se žalbe optuženih odbiju kao neosnovane, a žalba kantonalne tužiteljice u Mostaru uvaži i pobijana presuda preinači, tako da se optuženi M.B. i G.G. za krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. u vezi sa članom 22. preuzetog KZ SFRJ, uz primjenu odredbi o ublažavanju kazne, osude na kazne zatvora u dužem vremenskom trajanju od onog iz pobijane presude.

Na sjednici vijeća ovog suda, održanoj u smislu člana 319. ZKP FBiH, federalni tužitelj je u cijelosti podržao žalbu kantonalne tužiteljice u Mostaru (u daljem tekstu: tužiteljice), te je ostao i kod navoda i prijedloga iz pomenutog podneska od 30.01.2014.godine, dok je branitelj optuženog M.B. izjavio da u cijelosti ostaje kod osnova, razloga i prijedloga iz žalbe tog optuženog koju je i obrazložio, a u odnosu na

žalbu tužiteljice predložio je da se ista odbije kao neosnovana. Branitelj optuženog G.G. je na toj sjednici izjavio da ostaje u cjelosti kod osnova, razloga i prijedloga iz žalbe tog optuženog, kao i navoda i prijedloga iz odgovora na žalbu tužiteljice, sa kojim razlozima i prijedlozima se u cjelosti saglasio optuženi, te je i sa svoje strane izjavio, da je tužilaštvu bilo poznato da je u to vrijeme u stacionaru bio jedan od najboljih ljudi, pomagao ljudima, ali mu to nije uzeto u obzir, zatim je naveo da je bilo više osoba imenom G. i da se u konkretnom slučaju, radi o drugom čovjeku.

Ovaj sud je ispitao prvostepenu presudu u granicama žalbenih navoda i prigovora tužiteljice i optuženih M.B. i G.G., u smislu člana 321. ZKP FBiH, kao i po službenoj dužnosti da li je na štetu optuženih povrijeđen krivični zakon, pa je odlučio kao u izreci iz sljedećih razloga:

Prije svega, ovaj sud ističe da se nije mogao upustiti u razmatranje činjenica koje je na sjednici vijeća iznio optuženi G.G. Ovo iz razloga, što te činjenice nisu sadržane u žalbi, pa se radi o dopuni žalbe koja je podnesena van zakonskog roka.

Pobijajući prvostepenu presudu zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, optuženi M.B. žalbom iznosi tvrdnju da je prvostepeni sud prekoračio optužbu, na način što je u znatnoj mjeri samoinicijativno izmijenio činjenični opis djela izmijenjene optužnice od strane tužiteljice pred prvostepenim sudom prije okončanja dokaznog postupka i da je postupajući na taj način učinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka j) ZKP FBiH.

Međutim, kod ocjene pitanja da li su u konkretnom slučaju iz činjeničnog opisa djela izmijenjene optužnice od strane tužiteljice u izreci pobijane presude ispuštene činjenice i okolnosti koje bi mogle dovesti u pitanje identitet presude i optužbe, odgovor treba tražiti u odredbi člana 295. stav 1. ZKP FBiH. Ova odredba (vezanost presude za optužbu) između ostalog propisuje, da se presuda može odnositi samo na djelo koje je predmet optužbe sadržane u potvrđenoj, odnosno na glavnom pretresu izmijenjenoj optužnici. S obzirom na takvo zakonsko određenje, potpuno je jasno da se problem objektivnog identiteta presude i optužbe svodi na pitanje da li je postupanje optuženog M.B. kako je ono u pogledu odlučnih činjenica opisano u izmijenjenoj optužnici, identično sa činjeničnim supstratom krivičnog djela u izreci pobijane presude i kakva su odstupanja moguća. U konkretnom slučaju tužiteljica je prije okončanja dokaznog postupka pred prvostepenim sudom izmijenila činjenični opis dispozitiva optužbe, na način što je određene riječi ispustila, a druge radi jasnoće dodala, što optuženom ništa teže ni više nije stavljeno na teret, već suprotno. Takvo postupanje je u skladu sa prethodno navedenom odredbom člana 295. stav 1. ZKP FBiH. Tačno je, da je i prvostepeni sud iz činjeničnog opisa tako izmijenjene optužnice izvršio određena preciziranja, pa je tako ispustio vrijeme izvršenja djela „ juli i septembar 1993.godine“, te ime oštećenog J.Š., nalazeći da na taj način kako vrijeme izvršenja tako i radnje koje bi se odnosile na oštećenog J.Š. nije dokazano, jer u odnosu na ovog oštećenog nije postupano na način kao i u odnosu na ostale oštećene, kako je to opisano u izmijenjenoj optužbi.

Iz navedenih razloga, ovaj sud cijeni da se u konkretnom slučaju ne radi o nedopuštenoj modifikaciji činjeničnog opisa djela iz izreke pobijane presude u odnosu na onu iz

izmijenjene optužnice, a to iz razloga što se izreka pobijane presude u potpunosti odnosi na iste događaje u realnom i pravnom smislu. To znači, da nema bitnih promjena u činjeničnom supstratu djela izreke pobijane presude jer su u odnosu na optuženog M.B. ostale sve one činjenice i okolnosti koje predstavljaju obilježja krivičnog djela za koje je pobijanom presudom i oglašen krivim. To što je prvostepeni sud u konkretnom slučaju ispustio određene činjenice i okolnosti, kako je to prethodno navedeno ne utječe na identitet krivičnog djela za koje je ovaj optuženi oglašen krivim. Dakle, i po ocjeni ovog suda, ne radi se ni o kakvim modifikacijama o suštini djela koje je sadržano u izmijenjenoj optužnici, tako da takva intervencija u činjeničnom opisu nije bila na štetu ovog optuženog. Takav stav zastupa i Ustavni sud BiH prema kojem u „krivičnopravnoj teoriji i praksi objektivni identitet optužbe i presude neće biti doveden u pitanje ako se u presudi izmijene okolnosti koje se odnose na bliže svojstvo krivičnog djela ili na okolnosti koje bliže određuju krivično djelo ili ako se u presudi izmijene okolnosti koje nisu bitne za opis djela, zatim ako se u presudi potpunije i preciznije odredi uopćeni činjenični opis djela iz optužnog akta. U svakom slučaju, objektivni identitet optužbe i presude nije povrijeđen ako se radi o takvim izmjenama koje ne ulaze u suštinu krivičnog djela sadržanog u optužnici, pod uvjetom da optuženi ne bude osuđen za teže krivično djelo od onog djela koje je sadržano u optužnom aktu „(Odluka Ustavnog suda BiH o dopustivosti i meritumu broj AP 3119/06 od 28.10.2008.godine).

Prema tome, jasno proizilazi da prvostepeni sud postupajući na prednji način nije prekoračio optužbu, niti učinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka j) ZKP FBiH.

Nisu osnovani ni žalbeni navodi ovog optuženog, da je u odnosu na oštećenog J.Š. trebalo donijeti oslobađajuću presudu, niti se može prihvatiti da je usljed ovakvih izmjena u izreci pobijane presude od strane prvostepenog suda povrijeđeno pravo na odbranu optuženog. Po ocjeni ovog suda, prvostepeni sud je pravilno postupio kada je iz iz činjeničnog opisa izmijenjene optužnice ispustio ime oštećenog J.Š., za koje je u obrazloženju pobijane presude dao određene razloge. Polazeći od toga, da je ispuštanje imena oštećenog u korist optuženog, a ne na njegovu štetu, a što se odnosi i na ostale činjenice i okolnosti koje su ispuštene, to se ne može prihvatiti opravdanim da je radi toga, povrijeđeno njegovo pravo na odbranu.

Žalбом optuženi G.G. prvostepenu presudu pobija zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, jer kako tvrdi pobijana presuda je protivrječna sama sebi i razlozima presude, odnosno da uopće ne sadrži razloge. Pri tome žalbom ističe, da je priložio brojnu i raznovrsnu medicinsku dokumentaciju, nastalu usljed njegovog povrijeđivanja u B.P. kod M., radi čega je morao biti isključen iz dotadašnjih aktivnosti, a što je sud „prečutao“ i nije dao ocjenu dokaza koji su u koliziji sa dokazima optužbe.

Nasuprot tome, ovaj sud nalazi, da prvostepeni sud nije učinio naprijed navedenu bitnu povredu odredaba krivičnog postupka. Prije svega, odredbom člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH je propisano da će takva povreda postojati u situaciji ako je izreka presude nerazumljiva, protivrječna sama sebi ili razlozima presude ili ako presuda uopće ne sadrži razloge ili u njoj nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama. Samim tim proizilazi da protivrječnost pobijane presude samoj sebi i razlozima presude, se ne može podvesti pod učinjenje naprijed navedene bitne povrede odredaba krivičnog postupka.

Nisu tačni ni žalbeni navodi da pobijana presuda ne sadrži razloge, obzirom da su u pobijanoj presudi u odnosu na svaku odlučnu činjenicu navedeni jasni, valjani i određeni razlozi. Što se tiče ukazivanja žalbom optuženog G.G. da je prvostepeni sud „prećutao“ odnosno nije dao ocjenu dokaza za broju medicinsku dokumentaciju na ime tog optuženog, ni to, po ocjeni ovog suda, ne predstavlja da je time učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH. Naime, tačno je da je ovaj optuženi u spis predmeta uložio medicinsku dokumentaciju koja je u kopiji, dosta nečitka, a nije ni brojna i nije mogla biti relevantna za ocjenu od strane prvostepenog suda, tako da iz tih razloga ne mogu biti dovedeni u pitanje razlozi iz obrazloženja pobijane presude o tome, da je u inkriminirano vrijeme ovaj optuženi se nalazio i preduzimao radnje nad zatvorenim civilima u logoru D. na području Č., kako je to opisano u tački 2. izreke te presude.

Pored toga, žalbom ovog optuženog se iznosi tvrdnja da se pobijana presuda zasniva na dokazima koji su nezakonito pribavljeni, nalazeći da je time prvostepeni sud učinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka, koju žalbom pravno ne označava, a radilo bi se o odredbi člana 312. stav 1. tačka i) ZKP FBiH. Naime, prema toj žalbi se iznosi tvrdnja, da su nezakonite radnje prepoznavanja optuženog od strane svjedoka, bez označavanja o kojim svjedocima se konkretno radi, a pri tome tvrdi, da prepoznavanje nije izvedeno prema osnovnim pravilima o prepoznavanju, već po iznimci od tog pravila. Nadalje, tom žalbom se navodi, da nije jasno iz kojih činjenica prvostepeni sud izvodi zaključak da su svjedoci optužbe poznavali optuženog i u vrijeme vođenja istrage, te da se taj sud pogrešno tumači smisao radnji prepoznavanja.

Prije svega, ovaj sud nalazi da prethodno navedene žalbene tvrdnje ovog optuženog nisu argumentovane, a pored toga na nedovoljno jasan način se iznosi tvrdnja o nezakonitosti radnje prepoznavanja optuženog od strane „svjedoka optužbe“, bez konkretizacije o kojim svjedocima bi se radilo. Radi prethodno navedenog, nije ni bilo moguće od strane ovog suda preispitati opravdanost takvih žalbenih tvrdnji optuženog G.G.

Nadalje, prema žalbi optuženog M.B. proizilazi da je prvostepeni sud zasnovao presudu na iskazima svjedoka, koji su svoj iskaz dali na osnovu nezakonitog prepoznavanja i imenovanja ovog optuženog kao učinioca predmetnog krivičnog djela. Pri tome se žalbom ističe, da je većini svjedoka predočena lista sa mogućim izvršiteljima, pa su oni govorili o M. zv. B., a nakon izlaska iz logora saznali su da se radi o M.B. U toj žalbi se iznosi tvrdnja, da svjedoci nisu sa sigurnošću mogli opisati izgled, opremu i ponašanje M.B., da oko toga postoji šarolikost opisa, te da ne može biti argument, da se sa sigurnošću može tvrditi da je on bio osoba koja je učestvovala u maltretiranju zatvorenika. S tim u vezi se žalbom ukazuje i na protek vremena u kojem je mogućnost spoznaje o identitetu i radnjama neke osobe smanjena, kao i zbog uvjeta u logoru i percepcije koju bi takav boravak upućivao na određenu osobu.

Međutim, po ocjeni ovog suda u ovoj žalbi se paušalno prigovara, da se pobijana presuda zasniva na iskazima „osoba“ bez konkretizacije o kojim svjedocima bi se radilo i koji su iskaz dali na osnovu nezakonitog prepoznavanja optuženog. Također i daljnji žalbeni navodi da je „većini svjedoka predočena lista sa mogućim izvršiteljima“ su paušalne naravi i kao takvi od strane ovog suda nisu ni mogli biti ispitani, što se odnosi

i na ukazanu šarolikost opisa, na osnovu čega se izvodi zaključak u toj žalbi, da se ne može sa sigurnošću tvrditi da je optuženi M.B. bio osoba koja je učestvovala u maltretiranju zatvorenika.

Kod žalbe ovog optuženog se primjećuje, da su pomenuti žalbeni navodi izneseni kod označenog žalbenog osnova pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, dok se pri tome iznosi tvrdnja o nezakonitom prepoznavanju optuženog od strane svjedoka, što znači da se ovi žalbeni osnovi isprepliću.

Po ocjeni ovog suda, iz obrazloženja pobijane presude proizilazi da je prvostepeni sud izvršio analizu izvedenih dokaza pojedinačno i u međusobnoj vezi u smislu odredbe člana 296. stav 2. ZKP FBiH u vezi sa članom 305. stav 7. istog zakona, pa je o svemu tome dao jasne, valjane i određene razloge. To se odnosi i na iskaz optuženog M.B. dat u svojstvu svjedoka, te iskaze svjedoka I.B. i F.L., koje dokaze je taj sud detaljno analizirao i jasno naveo šta iz tih dokaza prihvata odnosno ne prihvata i zašto, a ujedno ih je cijenio i sa ostalim iskazima oštećenih koji su navodili radnje koje su prema njima preduzimale osobe među kojima su jasno govorili o M. zv. B., što se upravo odnosi na optuženog M.B., kao osobu koju su po maltretiranju dobro zapamtili, iznosili pojedinosti o tome, a na glavnom pretresu ga i prepoznali, kao osobu koja ih je maltretirala. Pored toga, kako to proizilazi iz obrazloženja te presude, oštećene osobe su navodili razliku u pogledu njegovog fizičkog izgleda u odnosu na onaj, kako je izgledao u inkriminirano vrijeme. Nadalje, iz obrazloženja pobijane presude proizilazi, da je prvostepeni sud na glavnom pretresu predočavao oštećenima njihove iskaze iz istrage u pogledu različitosti kazivanja, pa je konačno sve to analizirao i jasno naveo razloge o tome šta prihvata i zašto. U tom smislu, prema obrazloženju pobijane presude proizilazi, da iz iskaza svjedoka optužbe prema kojima je ovaj optuženi preduzima inkriminisane radnje, koji su ga opisivali što upućuje na pravilnost zaključka prvostepenog suda da se radilo upravo o optuženom M.B. Sve to, i po ocjeni ovog suda, isključuje mogućnost zamjene identiteta osobe, koju tezu zastupa žalba ovog optuženog.

Pored toga, žalbom optuženi M.B. ukazuje da u činjeničnom opisu radnji koje su mu stavljene na teret nije izvršena konkretizacija tih radnji, radi čega smatra da pobijana presuda u „činjeničnom pogledu nije na zakonu osnovana“. Ovo iz razloga što se žalbom prigovara prihvatanju grupnog postupanja ovog optuženog prema više osoba. S tim u vezi, optuženi M.B. u žalbi poredi opise radnji za koje je pobijanom presudom oglašen krivim pod tačkom 1., i navodi da se znatno razlikuju od opisa radnji pod tačkom 2. pobijane presude, što je stavljeno na teret optuženom G.G., gdje su opisane radnje izvršenja konkretizirane.

Po ocjeni ovog suda, ovako postavljen žalbeni prigovor ovog optuženog bi se odnosio na to, da je izreka pobijane presude nerazumljiva, jer opisane radnje iz tačke 1. izreke pobijane presude nisu konkretizirane, i da bi time bila učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH.

Međutim, ovaj sud nalazi da ovako postavljeni žalbeni prigovori optuženog M.B. nisu osnovani. Prije svega, izreka pobijane presude pod tačkom 1. nije nerazumljiva niti nejasna, jer su u njoj sadržani svi elementi koji su potrebni da se krivično djelo što preciznije odredi, uključujući pri tome i saizvršilačke radnje optuženog M.B. Prema

tome, nije nužno da se u odnosu na oba optužena opiše i pojedinačno učešće svakog od njih prema oštećenim, da bi radnje izvršenja bile konkretizovane, za što se žalba ovog optuženog nepravilno zalaže, na koji način nastoji dovesti u pitanje nečovječno postupanje u smislu zakonskog obilježja predmetnog krivičnog djela. Naime, polazeći od toga, da je optuženi M.B. zajedno sa drugim NN pripadnicima HVO-a nečovječno postupao prema zarobljenim civilima, kojih je bilo više i koji su konkretno navedeni, a pored toga nije se radilo samo o jednoj radnji i jednom oštećenom, niti jednom sredstvu, da bi bilo moguće isto konkretizovati, na koji način je svaka osoba učestvovala u radnji maltretiranja pojedinačne oštećene osobe, posebno što se u konkretnom slučaju radi onjegovom saizvršilačkom djelovanju.

Nadalje, se žalbom iznosi tvrdnja da je prvostepeni sud o krivnji optuženog M.B. odlučio i na osnovu iskaza M.D., koje radnje u odnosu na ovog svjedoka, optuženom i nisu stavljene na teret. Pri tome se ističe da ovog svjedoka - oštećenog nije bilo u prvobitnoj optužnici, izmijenjenoj optužnici, a nema ga ni u tački 1. izreke pobijane presude.

Tačni su žalbeni navodi, da se svjedok M.D. ne navodi u svojstvu oštećenog u tački 1. izreke pobijane presude, za koje je optuženi M.B. tom presudom oglašen krivim, već se navodi u tački 2. izreke te presude. Međutim, obzirom da je kao civil doveden u logor D., kako to proizilazi iz obrazloženja pobijane presude, saslušan je pred prvostepenim sudom gdje se izjašnjavao pored ostalog i o ovom optuženom, kojeg je dobro zapamtio, da su ga svi zvali M.B. i da je bio strah i trepet za zatvorenike. Prvostepeni sud nije smatrao relevantnim dio iskaza ovog svjedoka u kojem se izjašnjavao o radnjama koje je prema njemu preduzimaio optuženi M.B., jer takve radnje ovom optuženom nisu stavljene na teret. Međutim, kako to proizilazi iz obrazloženja pobijane presude, njegov iskaz prvostepeni sud je koristio kod ocjene dokaza, u smislu da se sa istim potkrijepljuju iskazi svjedoka koji su se izjašnjavali na takve okolnosti. Radi toga, nije od značaja okolnost da se svjedok M.D. ne pojavljuje među oštećenim osobama, prema kojima se od strane optuženog M.B. i drugih NN osoba nečovječno postupalo, a da se izjašnjavao o njemu poznatim okolnostima u logoru D., što je obuhvatalo pored ostalog, i radnje ovog optuženog, pa po ocjeni ovog suda u tome nema nikavih nepravilnosti.

Pobijajući prvostepenu presudu zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, optuženi G.G. žalbom nastoji dovesti u sumnju iskaze svjedoka M.D., S.M. i H. K., ističući da zbog proteka vremena od 20 godina je teško precizno i istinito rekonstruisati inkriminirane događaje i nepogrešivo prepoznati ključne aktere tih događaja. Iz tih razloga prema žalbenim navodima promijenjene okolnosti su uticale da se iz pamćenja svjedoka izbrišu likovi osoba koje su prema njima vršili protivpravne radnje, odnosno žalba zastupa tezu da se u konkretnom slučaju radi o zamjeni identiteta. S tim u vezi, u toj žalbi ukazuje se na razliku u iskazima ovih svjedoka datih u istrazi i na glavnom pretresu, ističući da su pomenuti svjedoci na glavnom pretresu iznosili veću količinu saznanja i informacija nego što je to bilo u istrazi. U toj žalbi se navodi, da su svjedoci u svojim iskazima optuženog oslovljavali po nadimku G. ili G.-Š.-G. ili „G. – policajac“, što prema žalbenim navodima upućuje na to da tačno nisu znali o kojoj osobi se radi. Pri tome se žalbom ističe, da se istraga vodila protiv Š.G. i dr., te da je svjedok H.K. tek kada je dobio poziv za glavni pretres pred prvostepenim sudom, tada saznao da se radi o optuženom G.G.

Međutim, po ocjeni ovog suda, ne može se prihvatiti žalbena teza optuženog G.G. o zamjeni identiteta. Tačno je, da saslušani svjedoci nisu znali u vrijeme saslušanja ime i prezime ovog optuženog, jer kako to proizilazi iz njihovih iskaza znali su ga pod naprijed navedenim nadimcima G. ili G.-Š.-G. ili „G. – policajac“, kao i da su tek kasnije saznali njegovo ime i prezime. Tačno je i to, da je prvobitno istraga bila vođena protiv Š.G. i dr., kao i da se svjedok H.K. u istrazi izjašnjavao na način što je smatrao da je G. zapovjednik logora i da se istraga koja je vođena protiv Š.G., o kojim radnjama se izjašnjavao i kojeg je na glavnom pretresu kao osobu G. prepoznao po tome što ga je isti udario i smatrao je da se on zove Š.G. Kasnije je utvrđeno da G.Š. nije bio zapovjednik logora, odnosno da su 1993. godine zapovjednici bili I.A. i T.Š., tako da je tokom istrage bilo pogrešno ime G.Š. za osobu koja je premlačivala zatvorenike sa grupom VP, što se odnosi na zapovjednika tih policajaca, a ne na zapovjednika logora. Prema tome, nečovječno postupanje prema zatvorenim civilima u logoru D. odnosilo se na optuženog G.G.

Nadalje, iz iskaza saslušanih svjedoka proizilazi, da su tačno opisivali optuženog G.G. (kojem nisu znali tačno ime i prezime), kojeg su dobro zapamtili i opisivali radnje koje je preduzimao prema njima kao zarobljenim civilima u logoru D., a zatim su ga na glavnom pretresu pred prvostepenim sudom i prepoznali kao osobu koja ih je maltretirala na način kako je to pobliže opisano pod tačkom 2. izreke pobijane presude.

Po ocjeni ovog suda, nije prihvatljiva teza iz žalbe optuženog G.G. da zbog proteka vremena od 20 godina nije moguće precizno, objektivno i istinito rekonstruisati inkriminirane događaje. Iz iskaza pomenutih svjedoka proizilazi, da su lik optuženog G.G. dobro zapamtili po radnjama koje je preduzimao prema njima, koji lik im se urezao u sjećanje, tako da nije od značaja okolnost što su ga oslovljavali navedenim nadimcima, što zbog svega toga nije doveden u sumnju identitet ovog optuženog.

Kako je prvostepeni sud u obrazloženju pobijane presude iznio kratku sadržinu iskaza ovih svjedoka, koje je cijenio kao i druge dokaze, koji se odnose na radnje izvršenja ovog optuženog cijeneći pri tome i iskaz optuženog G.G., dat u svojstvu svjedoka, što je brižljivo analizirao i cijenio, te jasno naveo šta prihvata odnosno ne prihvata i zašto. U pogledu žalbenih prigovora kojim se nastoje dovesti u pitanje vjerodostojnost pomenutih svjedoka, ističući da su pomenuti svjedoci u svojim iskazima na glavnom pretresu iznosili daleko više činjenica i informacija u odnosu na iskaze date u istrazi, ovaj sud nalazi da takvi prigovori nisu osnovani. Naime, kako to proizilazi iz obrazloženja pobijane presude prvostepeni sud je koristio njihove iskaze iz istrage i predočavao ih u pogledu različitosti kazivanja, za što je od njih tražio izjašnjenje zašto određene činjenice nisu rekli prilikom saslušanja u istrazi, a iste iznose na glavnom pretresu, na što su svjedoci davali i po ocjeni ovog suda, razumno i opravdano pojašnjenje. Iz toga bi proizilazilo da u pogledu određenih činjenica svjedoci nisu bili pitani, tako da u toj fazi postupka o tome nisu ni govorili, već su se izjašnjavali o činjenicama i okolnostima za koje su pitani, odnosno izjašnjavali su se o krivičnim djelima više osoba, a ne samo o ovim optuženim. Što se tiče razlike u njihovim iskazima ovaj sud cijeni da u pogledu odlučnih činjenica nema protivrječnosti kod njihovih iskaza, tako da se razlike pojavljuju kod drugih činjenica koje nisu od značaja. Radi svega toga, i ovaj sud nalazi da su iskazi svjedoka S.M., M.D., H.K. vjerodostojni,

kako ih je pravilno ocijenio i prvostepeni sud, te naveo jasne i određene razloge u obrazloženju pobijane presude. Radi toga, suprotni žalbeni prigovori optuženog G.G. u tom pravcu, kao neosnovani nisu mogli biti uvaženi.

U žalbi optuženog G.G. se ističe da je dana 25.06.1993.godine imenovan na dužnost zapovjednika II voda III satnije III bojne VP, te da u vrijeme inkriminiranih događaja nije obnašao dužnost vojnog policajca, već da je imao zapovjednu dužnost. Nadalje se žalbom navodi, da je dana 15.07.1993.godine izvršavajući ratne zadatke povrijeđen u B.P. kod M., te da poslije toga nije mogao obavljati aktivnu vojnu službu u D. o čemu je predočio i medicinsku dokumentaciju.

Ovi navodi iz žalbe optuženog G.G. po ocjeni ovog suda nisu doveli u pitanje činjenična utvrđenja iz pobijane presude da je ovaj optuženi bio na tim prostorima i da je preduzeo radnje opisane u tački 2. izreke pobijane presude. Navode iz žalbe ovog optuženog da poslije 15.07.1993.godine zbog povređivanja nije mogao obavljati službu, ni ovaj sud nije prihvatio osnovanim, jer je u suprotnosti sa ostalim izvedenim dokazima i činjeničnim utvrđenjima. Pri tome, pored ostalog prvostepeni sud je cijenio i zapisnike od strane Uprave vojne policije Odjela odbrane KZHB ovjerene od strane Međunarodnog suda u Hagu, dokazima Dt-I-1 i Dt-I-2, pa u obrazloženju pobijane presude o tome naveo jasne i određene razloge (str.30.), koje opravdanim cijeni i ovaj sud, pa suprotni žalbeni navodi ovog optuženog su neprihvatljivi.

Nisu osnovani ni žalbeni prigovori optuženog G.G. o tome da je prvostepeni sud pogrešno primijenio krivični zakon. Naime, u toj žalbi se prigovara, da u pobijanoj presudi za optužene M.B. i G.G. nema činjeničnog ni pravnog uporišta da su postupali kao saizvršitelji, jer to nije u skladu sa odredbom člana 31 KZ. Međutim, nasuprot tome ovaj sud nalazi, da je prvostepeni sud pravilno postupio kada je prihvatio da je optuženi G.G. u svojstvu vojnog policajca u uniformi h.v.o. i naoružan s dvojicom pripadnika HVO-a preduzima radnje prema oštećenim, kako je to opisano pod tačkom 2. u izreci pobijane presude. Za takvo postupanje prvostepeni sud je u obrazloženju pobijane presude naveo jasne razloge, da je taj optuženi bio svjestan zajedničkog djelovanja sa drugim pripadnicima HVO-a što u krivičnopravnom smislu znači da se radilo o saizvršilaštvu i da je svako od njih postupao sa umišljajem kako bi zajedničkim djelovanjem prema oštećenim nečovječno postupali, koje razloge i ovaj sud cijeni opravdanim.

Po ocjeni ovog suda, pogrešno se optuženi G.G. žalbom poziva na odredbu člana 31. KZ FBiH koji zakon nije važio u vrijeme učinjenja krivičnog djela, dok se u pobijanoj presudi prvostepeni sud pravilno pozvao na odredbu o saizvršilaštvu iz člana 22. preuzetog KZ SFRJ, dakle, na zakon koji je važio u vrijeme izvršenja djela.

Ispitujući pobijanu presudu u odluci o kazni, u vezi sa žalbenim prigovorima tužiteljice, koja izrečene kazne optuženima smatra preblago odmjerenim, te žalbenim prigovorima optuženog M.B., a u odnosu na optuženog G.G. u smislu odredbe člana 323. ZKP FBiH, prema kojima im je izrečena kazna prestrogo odmjerena, ovaj sud je našao, da je prvostepeni sud utvrdio okolnosti koje je naveo u obrazloženju pobijane presude. Naime, iz obrazloženja pobijane presude proizilazi, da je optuženim od olakšavajućih okolnosti cijanjena relativno mlada dob, protek vremena od dvadeset godina od

učinjenja djela, zatim da do sada nisu osuđivani, lošeg imovnog stanja, oženjeni, optuženi M.B. otac petoro djece, od kojih je jedno mlđb., a optuženi G.G. ima četvero djece od kojih je dvoje mlđb., dok je od otežavajućih okolnosti cijenio da su djelovali kao izvršitelji glavni u grupi VP i da su oni imali inicijativu za preduzimanje radnji prema zarobljenim civilima.

Žalbom optuženog M.B., a što se odnosi i na optuženog G.G. prigovaraju, da im je izrečena kazna prestrogo odmjerenjena. Pri tome navode, da je trebalo cijeniti karakter radnji koje su preduzimali, da teret težine nije sigurno utvrđen te ukazuju na porodičnu situaciju, brojnost djece, te da je optuženom M.B. jedno dijete teško bolesno. Prema optuženima i sa kaznom zatvora u krašem trajanju mogla bi se ostvariti svrha kažnjavanja.

Nasuprot tome, žalbom tužiteljice se prigovara o preblago odmjerenoj kazni zatvora optuženim, ističući da se kao olakšavajuće okolnosti ne može cijeniti relativno mlada dob i protek vremena od učinjenja krivičnog djela, a da su ostale olakšavajuće okolnosti precijenjene. U odnosu ostale okolnosti navodi, da nisu u dovoljnoj mjeri cijenjene, da su radnje preduzimali prema zarobljenim civilima koji su bili bespomoćni, zatim, da nije cijenjen broj preduzetih radnji prema većem broju oštećenih osoba, ispoljavali bezobzirnost.

Dakle, osnovano se žalbom tužiteljice ukazuje, da protek vremena od 20 godina kod predmeta ratnog zločina se ne može cijeniti kao olakšavajuća okolnost, a niti se relativno mlada dob i to u odnosu na optuženog M.B., koji je tada imao 36 godina, a optuženi G.G. 32 godine života, može prihvatiti olakšavajućom okolnosti. Ovo iz razloga, što su u pitanju odrasle osobe, sa mogućnošću zrelog rasuđivanja i razmišljanja, kako je to osnovano ukazano tom žalbom.

Dakle, imajući u vidu sve prethodno uz okolnosti da nisu prihvaćene olakšavajućim okolnostima protek vremena od izvršenja djela i relativno mlada dob optuženih, a uz ostale utvrđene okolnosti iz pobijane presude, koji žalbenim navodima nisu dovedeni u pitanje, ovaj sud nalazi, da je optuženima ipak preblago odmjerena kazna zatvora, radi čega je žalbu tužiteljice djelimično uvažio i u odluci o kazni preinačio prvostepenu presudu, tako što je optuženi M.B. odmjerio kaznu zatvora u trajanju od 2 (dvije) godine i 6 (šest) mjeseci, a optuženom G.G. kaznu zatvora u trajanju od 2 (dvije) godine. Po ocjeni ovog suda tako odmjerene kazne zatvora optuženim u trajanju navedenom kao u izreci ove presude, odgovaraju težini krivičnog djela u odnosu na svakog optuženog, krivnji optuženih i okolnostima pod kojima su ista učinjena, te da su takve kazne potrebne i dovoljne za ostvarenje svrhe kažnjavanja.

Na osnovu svega izloženog, ovaj sud je odlučio kao u izreci ove presude u smislu člana 329. ZKP FBiH.

Zapisničar
Amela Kešan,s.r.

Predsjednik vijeća
Malik Hadžiomerađić,s.r.